

Arrest

nr. 190 535 van 9 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 augustus 2017 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedures

Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 6 augustus 1998 België was binnengekomen samen met haar drie minderjarige kinderen V. (°1993), M. (°1994) en Va. (°1995), diende op 7 augustus 1998 een eerste asielaanvraag in. Op 31 juli 2000 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal), in antwoord op de asielaanvraag, een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Zij keerde terug naar Kosovo.

Op 10 juli 2001 diende verzoekster een nieuwe asielaanvraag in. Zij verklaarde op 13 juni 2001 België opnieuw te zijn binnengekomen, samen met haar minderjarige kinderen. Op 21 september 2001 nam de Commissaris-generaal, in antwoord op de asielaanvraag, opnieuw een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Zij keerde opnieuw terug naar Kosovo.

Verzoekster verklaarde dat zij op 15 april 2011 Kosovo heeft verlaten en op 17 april 2011 opnieuw België is binnengekomen samen met haar minderjarige kinderen. Zij diende op 18 april 2011 een nieuwe asielaanvraag in. Op 21 oktober 2011 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing bevestigde de Raad de weigering van vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 31 augustus 2012, nr. 86 647).

1.2. Verblifsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

Verzoekster diende op 31 januari 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 25 april 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De Raad verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep (RvV 20 maart 2013, nr. 99 285).

Op 6 augustus 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag. Deze aanvraag werd op 2 oktober 2012 ongegrond verklaard, maar in beroep vernietigde de Raad de weigeringsbeslissing (RvV 26 september 2013, nr. 110 669). Op 28 november 2013 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, maar in beroep vernietigde de Raad opnieuw de weigeringsbeslissing (RvV 28 april 2015, nr. 144 278). Op 4 augustus 2015 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, maar in beroep vernietigde de Raad de beslissing (RvV 3 februari 2016, nr. 161 231). Op 26 oktober 2016 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring is hangende bij de Raad en gekend onder rolnummer RvV 198 082.

De derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 14 november 2012 werd op 21 januari 2013 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verblifsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Op 8 januari 2013 diende verzoekster een aanvraag in. Op 23 juni 2014 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard, maar in beroep vernietigde de Raad de beslissing (RvV 28 april 2015, nr. 144 279). Op 20 augustus werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard, maar in beroep vernietigde de Raad opnieuw de beslissing (RvV 3 februari 2016, nr. 161 232). Op 2 december 2016 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring is hangende bij de Raad en gekend onder rolnummer RvV 199 848.

1.4. Terugkeer en verwijdering

Op 7 oktober 2014 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De Raad vernietigde deze beslissing (RvV 28 april 2015, nr. 144 280).

Op 19 oktober 2015 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De Raad vernietigde deze beslissing (RvV 23 maart 2016, nr. 164 578).

Op 2 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring is hangende bij de Raad en gekend onder rolnummer RvV 199 901.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 augustus 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: V.

geboortedatum: 28.05.1973

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Kosovo

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 29/12/2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene werd op 26/02/2015 reeds gerepatrieerd naar Kosovo. Het feit dat betrokkene hier opnieuw is toont aan dat betrokkene zelf geen stappen zal ondernemen om te vertrekken.

Betrokkene diende op 07/08/1998 een eerste asielaanvraag in samen met haar kinderen. Een bijlage 26bis werd afgeleverd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging in beroep tegen de beslissing, maar het CGVS bevestigde de beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut op 31/07/2000. Dit werd ter kennis gebracht aan betrokkene op 01/08/2000. Betrokkene diende op 10/07/2001 een tweede asielaanvraag in samen met haar kinderen. Opnieuw werd een bijlage 26 bis afgeleverd op 17/07/2001. Betrokkene ging in beroep op 20/07/2001. Maar op 21/09/2001 besliste het CGVS de weigering tot verblijf te bevestigen. Betrokkene diende op 18/04/2011 een derde asielaanvraag in samen met haar kinderen. Na een weigering van de vluchtelingenstatus werd een beroep ingediend bij de RVV op 24/11/2011. Op 31/08/2012 werd deze beslissing bevestigd door de RVV en werd een 13 QQ met BGV afgeleverd op 07/10/2014. Deze beslissing werd vernietigd na een beroep tegen de beslissing bij de RVV op 5/11/2014. Ook op 19/11/2015 ging men in beroep tegen de nieuwe beslissing 13 QQ van 19/10/2015. Dit beroep werd verworpen op 23/03/2016. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 08/01/2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 23/06/2014 en betekend op 30/07/2014. Er werd een verzoekschrift ingediend bij de RVV tot schorsing en annulatie van de beslissing. De beslissing van 23/06/2014 werd geannuleerd. Ook de nieuwe beslissing hierna van 20/08/2015 werd geannuleerd na een beroep bij de RVV ingediend op 02/10/2015. De nieuwe onontvankelijke beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op 02/12/2016. Het op 30/01/2017 ingediende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft op 31/01/2012 een eerste medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet) samen met haar kinderen. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 25/04/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/05/2012. Op 01/06/2012 ging betrokkene in beroep tegen deze beslissing, maar dit beroep werd verworpen. Betrokkene heeft op 06/08/2012 een tweede medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet) samen met haar kinderen. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 02/10/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 16/10/2012. Op 26/09/2013 werd de beslissing van 02/10/2012 vernietigd. Op 28/11/2013 kwam er een nieuwe beslissing: ongegrond. Deze werd betekend op 30/07/2014. Na een beroep bij de RVV werd de nieuwe beslissing van 28/11/2013 vernietigd. Op 10/10/2016 werd het gezin even terug onder AI gezet nadat ook de nieuwe beslissing van 04/08/2015 na het beroep van 10/09/2015 opnieuw werd vernietigd. Op 26/10/2016 werd de 9ter aanvraag van 06/08/2012 opnieuw ongegrond verklaard en werd het AI ingetrokken. Deze beslissing werd betekend op 17/11/2016. Betrokkene ging hiertegen in beroep op 19/12/2016. Dit beroep is nog lopende, maar niet schorsend. Betrokkene heeft op 14/11/2012 een derde medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet) samen met haar kinderen. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21/01/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 21/01/2013. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Kosovo is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene werd door de stad Blankenberge op 12/11/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Uit het administratief verslag van de politie van PZ Blankenberge/Zuierkerke blijkt dat betrokkenes zoon B., M. (geboren op 28/10/1994 van Kosovaarse nationaliteit) en betrokkenes dochter B., V. (geboren op 18/09/1995 van Kosovaarse nationaliteit) op het moment van de arrestatie niet aanwezig waren. Ook zij hebben het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen en verblijven hier zonder verblijfsrecht. Uit het administratief verslag van de PZ Blankenberge/ Zuierkerke blijkt dat de politie tevergeefs al het mogelijke heeft gedaan om eveneens betrokkenes zoon en dochter te bereiken en op ten burele te krijgen. Betrokkene betoonde hierin geen medewerking. Indien betrokkenes bovenvernoemde zoon en dochter kinderen zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat de politie alles in het werk gesteld heeft om het gezin samen te brengen om hen samen met betrokkene te laten terugkeren en dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar dochter en zoon door het gedrag zelf van deze laatsten in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkenes zus B. V. is niet woonachtig op hetzelfde adres als betrokkene. Integendeel zij woont samen met haar Belgische echtgenoot, L. K. ° 07/08/1990 en hun kind, L. L. ° 09/09/2015 in Luik. Deze situatie heeft dus een minder ontwrichtende impact dan indien ze samenwoonden. Bovendien toont betrokkene niet aan van haar zus afhankelijk te zijn. Bovendien beschikt haar dochter over een F-kaart geldig tot 21/04/2021 en mogen zowel zij als haar echtgenoot en kind vrij rondreizen, waardoor ze de overige familieleden kunnen opzoeken in het land van herkomst en/of contact kunnen houden via de

moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 29/12/2016.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 29/12/2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Kosovo.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Vlamincx, W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Blankenberge/Zuilenkerke en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis Steenokkerzeel, de betrokkene, B., V., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis Steenokkerzeel vanaf 02/08/2017."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst dient te worden geduoid dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst er voorts op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat haar ook een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend en dat indien zij een beroep zou doen op de gewone schorsingsprocedure er niet tijdig een uitspraak van de Raad zal zijn die een uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verhinderen. Het uiterst dringend karakter van de vordering – dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld – is hiermee aangetoond.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er een ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de aangevochten beslissing kan verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.1. In wat als een enig middel wordt beschouwd voert verzoekster een schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 9ter en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht toe dat in de bestreden beslissing de afgesloten asielprocedures en verblijfmachtigingsprocedures worden uiteengezet en wordt verwezen naar het feit dat deze zijn afgesloten. Zij stelt dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt, er maar sprake kan zijn van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name de beslissing van 2 december 2016.

Haar aanvraag van 6 augustus 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 19 september 2012 ontvankelijk verklaard. Verweerder twijfelt aldus niet aan de ernst van de ziekte en door deze ontvankelijkheidsbeslissing wordt verzoekster geacht legaal in het land te verblijven. Zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en merkt op dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet te verzoenen valt met een machtiging tot verblijf (verzoekschrift, stuk 2).

Verzoekster betoogt dat de laatste beslissing tot weigering van haar 9ter-verblijfsmachtigingsaanvraag van 6 augustus 2012 het voorwerp is van een beroep bij de Raad (verzoekschrift, stuk 3). Ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 december 2016 werd een beroep ingediend dat nog hangende is. Aldus kan er maar sprake zijn van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder bespreekt verzoekster de arresten van de Raad waarbij de beslissingen inzake de 9ter-verblijfsmachtigingsaanvraag van 6 augustus 2012 werden vernietigd. Zij stelt dat zij ervan overtuigd is dat ook de laatste beslissing van 26 oktober 2016 waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, zal worden vernietigd. Zo zal zij opnieuw terugvallen op een ontvankelijke 9ter-verblijfsmachtigingsaanvraag en een attest van immatriculatie. Het lijkt erop dat verweerder alles in het werk stelt om dit te voorkomen, door het beroep inzake niet af te wachten, door alles in het werk te stellen om verzoekster op een onmenselijke wijze bij haar thuis op te pakken en haar te repatriëren naar Kosovo.

Tot slot meent verzoekster dat zij bij een verwijdering naar Kosovo dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling gezien zij er aan haar lot zal worden overgelaten, zonder dat haar ziekte op een adequate wijze behandeld zal kunnen worden. De hele familie bevindt zich thans in België. Haar oudste dochter V. heeft een verblijfsrecht in België en is de moeder van een Belgisch kind. Verzoekster zou gescheiden worden van haar Belgisch kleinkind en oudste dochter met een verblijfsrecht (F-kaart). Zij vormen een hecht gezin. Verzoekster heeft een erg sterke band met haar kleinzoon. Zij ontvangt permanent de zorgen van haar dochter. Ook haar andere kinderen bevinden zich in België. Verzoekster lijdt aan zware psychische problemen en kan niet instaan voor zichzelf. Bij verwijdering komt zij helemaal alleen te staan in een land zonder enig netwerk, zonder mogelijkheid op hulp, opvang of bijstand voor haar medische problemen. Gezien al deze problemen is zij ook niet in

staat om te werken. De inspanningen die verweerder heeft gedaan om haar dochter en zoon die zich illegaal in België bevinden samen met verzoekster te verwijderen, doet niet terzake. Het feit blijft dat er een imminent gevaar bestaat voor haar gezondheid en haar leven in het geval van een verwijdering naar Kosovo.

2.4.2. In de nota met opmerkingen wordt uiteengezet dat geen ernstig middel werd aangevoerd. Louter ten overvloede merkt verweerder op dat uit het medisch attest van de centrumarts blijkt dat verzoekster vanuit medisch oogpunt geschikt is om in het gesloten centrum te verblijven (nota met opmerkingen, stuk 1).

2.4.3. In zoverre verzoekster betoogt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, moet die in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, lid 1, 1°, van vreemdelingenwet voorziet dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe een beletsel vormen, verweerder een vreemdeling die niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die niet beschikt over de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalde documenten, het bevel om het grondgebied te verlaten moet geven.

Het is niet betwist dat verzoekster niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk is gemachtigd of toegelaten en dat zij niet beschikt over een visum. Tevens blijkt niet dat er in voorliggende zaak een meer voordelige bepaling zou bestaan waardoor artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet niet toepasselijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekster door te betogen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een beroep indiende tegen de weigeringsbeslissing van 26 oktober 2016 inzake de aanvraag van 6 augustus 2012 om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd, dit mogelijkerwijs tot een vernietiging van de beslissing van 26 oktober 2016 zou leiden en verzoekster in deze hypothese opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie, niet bewijst dat verweerder *in casu* enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Hierbij moet worden gesteld dat verweerder, ingevolge de voorgaande aanvragen van verzoeker om tot een verblijf in België te worden gemachtigd, reeds op de hoogte was van de medische problematiek die verzoekster heeft. In het arrest nr. 144 280 van 28 april 2015 werd in overweging 2.4. immers aangegeven dat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven wanneer over de verblijfsmachtigingsaanvraag wordt beslist. Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, terwijl het maar een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doet geen afbreuk aan de gegevens die hoe dan ook verweerder niet toelaten af te wijken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden spelen – wat *in casu* niet blijkt –, is verweerder verplicht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zonder de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalde documenten in het Rijk verblijft. Verzoekster houdt ook ten onrechte voor dat zij gemachtigd zou zijn tot enig verblijf. De door verzoekster verstrekte toelichting geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet dienstig zijn.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin. Artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, laat verweerder toe om te besluiten dat een vreemdeling geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig het Rijk te verlaten indien deze vreemdeling niet binnen de hem toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Verzoekster betoogt dat verweerder alles in het werk stelt om de hangende procedures bij de Raad niet af te wachten is niet dienstig. Het was immers aan verzoekster om de nodige stappen te ondernemen en de hangende beroepen tot schorsing te activeren bij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in toepassing van de artikel 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet. Door verzoeksters nalatigheid verhindert zij de Raad om een standpunt in te nemen over de wettigheid van de beslissingen die het voorwerp uitmaken van de beroepen gekend onder rolnummers RvV 198 082,

RvV 199 848 en RvV 199 901. De kritiek die wordt geleverd op deze beslissingen, in het bijzonder de beslissing van 26 oktober 2016 waarbij de verblijfsmachtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, betreft een kritiek die niet is gericht tegen de thans bestreden beslissing, zodat het middel in die zin onontvankelijk is. Uit het loutere feit dat de drie eerdere beslissingen over de 9ter-verblijfsmachtigingsaanvraag van 6 augustus 2012 werden vernietigd door de Raad, kan *in casu* niet worden afgeleid dat het *prima facie* is aangetoond dat thans bestreden beslissing strijdig is met de in het middel opgesomde bepalingen. De voornoemde beslissingen die het voorwerp uitmaken van de beroepen gekend onder rolnummers RvV 198 082, RvV 199 848 en RvV 199 901, daaronder ook begrepen de beslissing van 26 oktober 2016, worden geacht wettig te zijn totdat de Raad zich hierover in andere zin heeft uitgesproken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft uitgebreid toegelicht waarom hij van oordeel is dat deze verdragsbepaling geen belemmering vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Ter terechtzitting stelt verweerder dat het een materiële vergissing betreft waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat V. de zus van verzoekster zou zijn, terwijl dit uiteraard haar oudste dochter betreft. Dit blijkt ook uit de volledige tekst van de bestreden beslissing. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de vaststellingen van verweerder incorrect zijn of dat zijn argumentatie kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont immers niet aan dat zij een hecht gezin vormt met haar oudste dochter, schoonzoon en kleinzoon, nu laatstgenoemden op een adres in Luik wonen en verzoekster in Blankenberge. Volgens haar verklaringen op 2 augustus 2017 naar aanleiding van het administratief verslag over het illegaal verblijf, verblijft haar andere dochter Va. in Oostende en haar zoon M. in Knokke. Deze verblijven echter tevens illegaal op het grondgebied. Bovendien blijft de bewering dat zij permanent de zorgen ontvangt van haar oudste dochter en dat zij een erg sterke band heeft met haar kleinzoon beperkt tot een loutere bewering. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* dan ook niet aangetoond.

Verzoeksters toelichting dat zij niemand heeft in Kosovo, klemmt met de gegevens van het administratief dossier, nu uit de beslissing van de Commissaris-generaal van 21 oktober 2011 blijkt dat zij gedurende de jaren voorafgaand aan haar binnenkomst in België op 17 april 2011 bij haar ouders en haar broer in Kosovo heeft gewoond, dat zij toen maandelijkse sociale bijstand ontving en dat zij financieel werd ondersteund door de kinderen van een oom. Bovendien blijft zij thans in gebreke enig begin van bewijs te geven over de menonwaardige omstandigheden waarin zij zou terechtgekomen die een inbreuk betekenen op artikel 3 van het EVRM. Sinds verzoeksters verblijf in het gesloten centrum werden evenmin stukken bijgebracht waaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat een verwijdering naar Kosovo verzoekster aan een risico op een dergelijke schending zou blootstellen, nu enkel een attest van de centrumarts voorligt van 2 augustus 2017 waarin wordt vastgesteld dat verzoekster geschikt is om in het centrum te verblijven. Ook dient te worden benadrukt dat in de beslissing van de Commissaris-generaal van 21 oktober 2011 werd vermeld dat zij verklaarde dat zij vele gezondheidsproblemen heeft (hart, maag en dikke darm), waarvoor zij talrijke medische attesten heeft voorgelegd. In zijn beslissing besluit de Commissaris-generaal dat verzoekster geenszins gezondheidszorg werd geweigerd in Kosovo om een van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook *prima facie* niet aangetoond.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoeksters administratieve situatie grondig heeft onderzocht alvorens deze beslissing te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.5. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. VAN CAMP